

❧ KAPITEL 1 ❧

Ivy Vega var fanget i sit værste mareridt.

”Velkommen til Mr. Smoothie. Jeg er jeres smoothie-mikser.” Pigens smil var næsten lige så stort som smilet på tegneseriefiguren på restaurantens skilt. ”Hvad kan jeg byde alle jer dejlige mennesker i dag?”

For. Megen. Glæde. Ivy havde lyst til at dække for sine øjne.

”Øh ... jeg ... æhm ...” Ivys far stirrede på den enorme pink menu bag pigen.

”Giv os lige et minut.” Ivy trak sin far til side, så en lille pige med fletninger og hendes mor kunne komme foran.

”Jeg designer skyskrabere,” mumlede han og lod en hånd løbe gennem sit altid nydelige, sorte hår. ”Jeg burde kunne finde ud af at bestille en smoothie som almindelige mennesker.”

”Du er sådan cirka tohundrede år fra *almindelig*, far,” hviskede Ivy og kastede et blik over skulderen for at sikre sig, at ingen lyttede.

Det var kun få timer siden, at hr. Vega havde erklæret, at han ville invitere sine to døtre i byen. Ivy havde forsøgt at få ham til at vælge et andet sted. Et sted, der passede bedre til hans smag end Mr. Smoothie, men han havde insisteret på at lære Olivia at kende i den verden, hun var vant til. Derfor var de endt her på kaninernes foretrukne mødested.

”Der står her, at man skal vælge størrelse og smag.” Ivy rakte ham menuen. ”Eller mikse sin egen variant.”

Han åbnede den komplicerede menu, bladede den igennem for at se alle mulighederne. ”Æbler og gulerødder, kan man *det*?!”

”Jeg har prøvet det en enkelt gang,” nikkede Ivy, så hendes plastikøreringe formet som flagermus hoppede op og ned. ”Det *er* en lidt sær kombination, men det virker.”

Han smilede. ”Fuldkommen som mine to smukke tvillingedøtre.”

Ivy kiggede over på sin søster, Olivia Abbott, som ventede på dem i den fjerneste bås. Hun så lidt bekymret ud, for hun vidste godt, at det her ikke var den mest vampyrvenlige cafe i byen. *Måske var det i virkeligheden Olivia, som skulle bestille*, tænkte Ivy. Hun passede meget bedre ind med sin pink striktrøje og designerjeans. Meget bedre end Ivy og hendes far, som begge var i sort fra top til tå.

”Er I klar?” spurgte pigen bag disken, som hed Felicity ifølge hendes navneskilt. Hendes smil var lige så falsk som de tropiske blomster i loftet.

”Skal jeg ikke bestille først?” foreslog Ivy forsigtigt. Hun skimmede listen over frugtblandinger. *Knuste Hjerter & Jordbær* var lidt for kækt og *Blødsøden Blåbær Blues* lidt for dumt. Ivy havde lyst til noget med lidt mere bid i. Aha! Hun kiggede på ekspeditricen og spurgte: ”Kan jeg få en *Rød Læbesmækker*?!”

”Skal det være en mini-mummy, en midi-dum-di-dum eller en mega-mægtig?”

Ivy kæmpede for ikke at himle med øjnene. ”En lille, tak ... og ingen is.”

Felicity greb en kop, grifledede noget ned på den og råbte: ”En mini-mum Smækker ... uden is.

Ivy kastede et blik på sin far, der åbnede og lukkede munden som en guldfisk. Mini/midi/megamulighederne var lige et nummer for meget for ham. ”Lad os få det her overstået,” mumlede han. Han trak vejret dybt ind, smækkede menukortet ned på disken og sagde: ”Jeg vil gerne have en midi-dum-di-dum Twist & Shout. Og min datter ... ”

”En Twist & Shout?” afbrød Felicity. ”Er du helt sikker på det?”

”Ja, det er jeg,” nikkede hr. Vega.

Ivy havde en ubehagelig fornemmelse af, at der ville ske noget slemt lige om lidt.

”Tror du ikke, du *lige* vil kigge på menukortet en gang til?” sagde Felicity og pressede menukortet tilbage i hænderne på ham.

”Nej ... nej.” Hr. Vega insisterede og returnerede menukortet. ”Det er den smoothie, jeg har valgt, og det er den, jeg vil have. En Twist & Shout til mig, tak.”

Hvad er der galt med en Twist & Shout? tænkte Ivy. Er den mon svær at lave? På menukortet stod der bare knust is med appelsin og tranebær, det lød da rimelig enkelt?

Felicity sukkede. ”Okay.” Så tog hun en dyb indånding og råbte: ”Hej, Mr. Smoothie!”

Hr. Vegas ansigt blev stramt, da alle i lokalet i kor råbte: ”JA, HVAD?”

Ivy så panisk hen på sin søster, som vred sig på bænken.

Pigen råbte: ”Jeg har et lille twist!” og alle de faste kunder, som kendte rutinen, svarede: ”Jeg har et lille SHOUT!” Og så var der en, der bankede i jukeboksen, og de fem teenageservitricer – også hende, der havde ekspederet dem – hoppede op på disken og twistede til sangen, der blæste ud af højtalerne. Et ældre par i hjørnet rejste sig også og vrikkede med hofterne.

Hr. Vega græmmede sig og blev hvid...ere i ansigtet end normalt. Han greb fat om disken, som om han ville hindre sig selv i at flygte fra stedet. Ivy ville have været lige i hælene på ham.

Jeg sætter aldrig mine fødder her igen, svor Ivy, mens serveringspigerne dansede rundt om hende.

Felicity greb endda hendes fars hænder for at få ham til at danse, så hr. Vega knækkede et par gange i knæene og forsøgte at smile. Ivy havde set mere overbevisende smil på lig.

Mit værste mareridt er lige blevet værre, tænkte Ivy. Nu danser far.

Efter en evighed blev hendes fars midi-dum-di-dum Twist & Shout smækket ned på disken.

”Skulle det være andet?” spurgte pigen bag disken, let forpustet.

”Æhm ...” Hr. Vega klyngede sig til det sammenkrøllede menukort. ”Hvis jeg siger ’Pinkaholic’, kommer der så mere ... underholdning?”

”Nej,” sagde Felicity, ”der er ikke noget specielt ved Pinkaholic’en ud over smagen. Vil du gerne have sådan en?”

”Ja tak,” svarede hr. Vega og sukkede lettet.

Pigen lænede sig frem over disken og hviskede: ”Kan du se de der små musiknoder i menukortet? De smoothies vil du muligvis gerne undgå, næste gang du kommer.”

”Næste gang?” sagde Ivys far forskrækket. ”Ja. Ja ... næste gang.”

Da deres smoothies var klar, betalte hendes far, greb de stærkt lyserøde og gule bægre og gik med sammenpressede læber over til det bord, hvor Olivia sad og ventede. Ivy kunne se, at hans hænder rystede.

”Jeg skulle have advaret jer,” sagde Olivia og forsøgte at undertrykke et smil, da hr. Vega satte hendes drink ned på det meget orange bord. ”Der er enkelte smoothies, man skal undgå, hvis man ikke er vild med spontan fællessang.”

”Hmm,” svarede hr. Vega og gled ind på bænken over for tvillingerne. ”Jeg går virkelig ind for at prøve nye ting, men spontan fællessang er nok ikke en af dem.”

”Mørket være lovet,” stønnede Ivy.

Olivia var lykkelig over, at hendes biologiske far virkelig gjorde sig umage for at lære hende at kende. Det var kun et par uger siden, lige før jul, at Olivia havde fundet ud af, at han var hendes og Ivys rigtige far.

Hun tog en stor slurk af sin smoothie, men spruttede og hostede så. Hun forsøgte at bevare facaden, men hr. Vega havde allerede bemærket det.

Han så slukøret ud. ”Er den ikke ... fik jeg en forkert?”

Skal jeg sige det? spekulerede Olivia. Hun havde ikke lyst til at såre ham, men på den anden side havde hun heller ikke lyst til at tvinge hele den tyktflydende

og klæbrige drik ned. ”Jeg er ikke så vild med bananer,” indrømmede Olivia.

Hr. Vega ærgrede sig. ”Det må du undskylde, Olivia. Hvad siger du til, at vi bytter?”

Olivia nikkede taknemmeligt. Twist & Shout var en af hendes favoritter. Specielt dansen, der fulgte med.

”Det understreger jo bare, hvad jeg sagde tidligere,” fortsatte hr. Vega. ”Jeg bliver nødt til at være mere sammen med dig, så jeg kan lære dig at kende,” sagde han. ”Og det har jeg også tænkt mig at være, så snart jeg er tilbage.”

Ivy kiggede op fra sin drink. ”Tilbage fra hvor?”

”Ja, det er den anden grund til, at jeg gerne ville se jer begge to samtidig. Nu, hvor vi ikke længere skal flytte til Europa ...”

”Woohoo!” skreg Ivy og Olivia i kor. Så sent som i sidste uge havde tvillingerne været tvunget til at tage alle kneb i brug for at undgå katastrofen og overbevise hr. Vega om, at han og Ivy ikke skulle forlade Franklin Grove.

”... er der er nogle presserende ting, jeg bliver nødt til at tage mig af,” fortsatte han. ”Jeg har allerede talt med din mor, Olivia.” Han mente fru Abbott, hendes

adoptivmor. Ingen af pigerne kunne huske deres biologiske mor. ”Hun har sagt okay til, at Ivy sover hos dig de næste par nætter.”

Olivia kiggede på sin tvillingsøster. ”*Sleepover!*” hvinede hun, så parret i båsen ved siden af vendte sig og stirrede på dem.

Ivy storgrinede. Smoothien havde farvet hendes tænder røde. ”Jeg mangler bare at lakere negle,” sagde hun og strittede med fingrene med afskallet søvlak. ”Men hvor skal du hen, far?”

Hr. Vega viftede afvisende med en hånd, så hans sølvmanchetknap, der var formet som en lille kiste, blev synlig. ”Det er bare noget forretning, som jeg bliver nødt til at ordne med det samme.”

”Hvor skal du hen?” blev Olivia stædigt ved. *Vi har dårligt nok nået en smoothie sammen, og så skal han allerede af sted!* tænkte hun.

”Åh, der er en hel masse nybyggeri i Dallas,” sagde hr. Vega. ”Men jeg er ikke væk i mere end et par dage, og jeg er i hvert fald tilbage, før skolen starter. Og nu skal vi snakke om noget mere spændende.”

”Som for eksempel de gaver, du har tænkt dig at tage med hjem til os?” sagde Ivy.

”Som for eksempel hvordan en Læbesmækker

smager,” sagde hr. Vega og greb ud efter hendes kop. ”Kom, vi bytter.”

De byttede smoothies og slubrede dem i sig. Olivia havde hundrede spørgsmål til sin biologiske far. Spørgsmål om hans familie og om, hvor hun og Ivy kom fra, men lige nu var hun bare lykkelig over, at de var sammen ... uden hemmeligheder.

De byttede smoothies en gang til, så Ivy også kunne prøve en Twist & Shout, og til sidst kunne de ikke finde ud af, hvis der var hvis.

”Nå, men i det mindste kommer jeg aldrig til at forveksle jer to,” sagde hr. Vega.

Olivias ansigt røbede intet, og hun undgik at kigge på sin søster. *Okay, måske er der alligevel en enkelt lille hemmelighed, han ikke kender til,* tænkte Olivia. Hun og Ivy havde byttet identitet masser af gange, så de kunne narre hr. Vega og alle mulige andre. Hun kunne mærke Ivy give hendes hånd et lille klem under bordet.

Så opdagede Olivia den lille minijukeboks, som stod på bordet ved siden af servietholderen. ”Aj, skal vi ikke vælge en sang?”

Hr. Vega blev bleg. ”Kun hvis det ikke betyder mere fællessang.”

Hun fniste. ”Vi skal nok være forsigtige.” Hun drejede på den gammeldags knap og rullede gennem listen af sange, som kom op på skærmen. ”Hvad med denne her: *The Right One?*” Olivia stoppede op ved sangen fra den nye romantiske film, som hun havde slæbt Ivy hen for at se for et par dage siden.

”Uf, jeg er bare så træt af den sang,” sagde Ivy. ”Og det er kun, fordi du er forelsket i Jackson Caulfield, at det er din yndlingsfilm.”

”Det er jeg i hvert fald ikke!” Olivia forsøgte ikke at rødme. ”Okay, det er jeg måske ... men det behøver vi altså ikke at snakke om nu.” Hun ville ikke have, at hendes bio-far skulle tro, at hun var drengetosset. Hun rullede videre gennem listen af sange for at snakke om noget andet.

”Vent!” udbrød hr. Vega højt og fik hende til at hoppe på bænken. ”Du gik lige forbi den perfekte sang.” Han overtog knappen og drejede tilbage til *Double Trouble*.

”Den elsker jeg!” Olivia nynnede med og slog takten med fødderne.

Mens den fængende sang flød ud gennem højttalerne, sad hr. Vega og trak sugerøret op og ned i sin smoothie. ”Nu kender jeg jo din yndlingsfilm,” sagde han tankefuldt. ”Hvad er så din yndlingsbog?”

Olivia følte sig dum foran sin vampyrfamilie, da hun tilstod: ”Jeg er helt vild med grev Vira-bøgerne.

Hr. Vega sendte hende et blændende smil: ”Så vil det nok overraske dig at høre, at jeg har en signeret førsteudgave af *Kærlighed i nattens mulm og mørke* i mit bibliotek.”

Ivy måbede, Olivia hvinede.

”Det er jo helt vildt! Den *skal* jeg bare se!” Det var den første grev Vira-bog, hun havde læst.

”Selvfølgelig, det lover jeg,” sagde hr. Vega og blev ved med at lege med sugerøret. ”Hvad så med dit yndlingsfag i skolen, hvad er det?”

”Jeg elsker billedkunst,” svarede Olivia.

”*Kunst*? Er det rigtigt?” sagde han. ”Vidste du godt, at ...”

Ivys mobil udbasunerede de første toner fra *Phantom of the Opera*-musicalen og afbrød dem.

”Undskyld,” mimede hun og besvarede opkaldet. ”Hej ... ja ... okay.” Olivia kunne se på smilet, at det var Brendan, hendes kæreste, hun talte med. Så blev Ivys normale goth-gnavenhed til en smuk goth-glød.

Mens Ivy snakkede, skævede Olivia til hr. Vega. Den markante hage og de mørke øjenbryn fik ham til at ligne en fra forsiden af en grev Vira-bog.

”Olivia, vidste du, at jeg er kunstentusiast?” fortsatte hr. Vega. ”Jeg vil rigtig gerne se noget af det, du har lavet.”

Olivia strålede. ”Okay!”

Selvom hendes bio-fars stil befandt sig i den anden ende af farveskalaen, så havde han virkelig god smag. Lige nu var han i gang med at lave en ny udstilling på Franklin Groves museum.

”Brendan vil gerne spise frokost på Den Saftige Bøf lidt senere,” sagde Ivy og lagde mobilen tilbage i tasken.

”Bare jer to?” spurgte Olivia.

”Nej, os alle sammen. Han har allerede sms’et med Sophia og Camilla.”

”Sikke en betænksom ung mand,” sagde hr. Vega. ”Har du en kæreste, Olivia?”

I de sidste par måneder, hvor Olivia havde lært sit nye hjem og sin nye familie i Franklin Grove at kende, havde der ikke været tid til så meget som at *tænke* på en kæreste.

”Niks,” svarede Olivia. ”Det har jeg aldrig haft. Men jeg ville ønske, jeg havde, når jeg ser på Ivy og Brendan.

Ivy smilede sit lille, generte smil. Olivia vidste

godt, at Ivy havde været forelsket i Brendan i årevis, men aldrig havde sagt et ord til ham – ikke før Olivia tilfældigvis brød isen imellem dem, en dag tvillingerne havde byttet identitet.

Med ét frøs hr. Vegas hånd, der stadig knugede sugerøret, i luften. ”Mener du ... siger du, at du godt kunne tænke dig en kæreste *ligesom* Brendan?”

”Nej, nej,” Olivia kunne godt høre, hvor hr. Vega ville hen. Han var blevet forelsket i deres menneskemor, og det havde gjort hans liv superkompliceret. ”Nej, jeg vil gerne have en helt normal dreng ... uden nogen, æhm ... særprægede spisevaner.”

Sugerøret kom igen til live mellem hr. Vegas fingre. ”Okay. Men jeg er nu sikker på, at den perfekte fyr til dig vil være én lidt ud over det normale.”

”Enig!” sagde Ivy og puffede til Olivia med skulderen.

Hvor er jeg heldig, tænkte Olivia. Jeg har fået en ny far og en ny søster.

”Jeg har lige opdaget, at der er chokoladecookies på menukortet,” sagde hr. Vega og slubrede højlydt det sidste af sin smoothie i sig. ”Vi må hellere få tjeneren til at give os tre af dem.” Han viftede med hånden i luften.

”Der er ikke nogen tjenere her,” sagde Olivia. ”Du bliver nødt til at gå op til baren.”

”Åh.” Hr. Vega så ud, som om han hellere ville drikke en hvidløgssmoothie. Men han rejste sig alligevel og stillede sig op i køen.

Ivy og Olivia grinede til hinanden.

”Han må virkelig have lyst til at tilbringe tid sammen med mig, når han tør risikere en ny fællessang,” bemærkede Olivia.

”Helt ærligt,” sagde Ivy. ”Han er den bedste rigtige far, vi kunne have.”

En time senere var tvillingerne på vej til Den Saftige Bøf sammen med deres venner. For at klare kulden havde Olivia viklet sig ind i sit pink halstørklæde og matchende handsker.

”Har det været en okay formiddag?” spurgte Camilla Edmunson.

”Den har i hvert fald været temmelig ... musikalsk,” svarede Olivia og smilede ved tanken om den dansende hr. Vega.

”Mit hoved var lige ved at implodere, da Olivia ville spille *The Right One*,” sagde Ivy til Brendan og stak tungen ud, som om hun var ved at blive kvalt.

”Den er helt vildt god!” udbrød Camilla, mens Sophia Hewitt stønnede: ”Ren tortur!”

Olivia gik på den ene side af Ivy og Brendan, Camilla gik på den anden. De begyndte at synge *The Right One* så højt, de kunne, og skabte en surround sound af kvidrende romantisk sang.

”Neeej,” skreg Ivy og holdt sig for ørerne med sine uldne, sorte strikvanter. ”Jeg smelter!”

Men Olivia havde ikke tænkt sig at stoppe. Hun blinkede til Camilla, og så begyndte de begge to at danse rundt om Ivy og Brendan, mens de skrålede: ”You’re the right one for me, can’t you seeeee?”

Sophia fjernede dækslet fra linsen på sit kamera og tog et par hurtige billeder. ”Ivy, du ligner Kong Frost på en tøvejrdsdag.”

Ivy havde en fodlang lysviolet frakke på med store, sorte knapper hele vejen ned foran. Hun kneb øjnene sammen i et forsøg på at lukke al dansen ude.

De lo alle sammen ad hende.

”Ivy, Du kan godt fjerne hænderne nu,” drillede Brendan. ”Tosserne er holdt op med at synge.”

Alle lo endnu mere.

”Så er det nok!” sagde Ivy. ”Vi har et fjendtligt fremstød på radaren.”

Tyve meter længere nede ad gaden kom tre piger gående imod dem.

Det var Charlotte Brown. Hendes blonde hår strittede ud under en blød, hvid angorahue. Olivia var ikke ligefrem Charlottes største fan, men de var på samme cheerleader-hold, så hun ville gerne undgå ubehagelige episoder.

Men desværre, tænkte Olivia, opstår der altid ballade, når Ivy og Charlotte er i samme rum.

Charlotte stoppede op og skulede over mod dem, indtil hun fik øje på Olivia. Så tvang hun et stort smil frem. ”Heeej, Olivia!”

Olivia smilede til hende, Katie og Allison, mens de andre ventede lidt på afstand. Charlotte vendte ryggen til dem og gjorde det hele endnu mere pinligt for Olivia.

”Vi er på vej hen til Mr. Smoothie for at sammenligne julegaver,” sagde Charlotte. ”Kommer du ikke med?” Katie og Allison tilsluttede sig som to nikkedukker med ens lavendelblå halstørklæder.

”Åh, vi kommer lige derfra,” forklarede Olivia.

”Har *de* været på Mr. Smoothie?!” sagde Charlotte og stirrede på Olivias venner.

”Ja, og vi har endda fået en Twist & Shout,” peb Ivy

og leverede en fjollet version af dansen på fortovet. Brendan, Sophia og Camilla fulgte straks hendes eksempel, mens Olivia måtte kæmpe for at holde latteren tilbage.

”Er du ikke flyttet endnu?” skød Charlotte mod Ivy. ”Jeg glæder mig *sådan* til at få nogle normale naboer.”

Ivy åbnede munden – helt sikkert med et dræbende svar, men Brendan kom hende i forkøbet.

”Har du ikke hørt den gode nyhed?” spurgte han glat. ”Ivy skal ikke til Europa.”

”Nægtede de dig adgang på grund af overtrædelser af moden?” vrængede Charlotte. Katie og Allison fniste.

”Der er tilsyneladende behov for mig her,” svarede Ivy igen, ”i en kampagne mod kedsommelig konformitet.”

Charlotte blinkede. Olivia kunne se, at hun ikke rigtig forstod fornærmelsen. *Og det er nok meget godt*, tænkte Olivia.

”Hm!” prustede Charlotte.

Olivia brød ind: ”Er det ikke en ny taske, Charlotte?”

Charlotte kastede den store, brune taske, der så

vildt dyr ud, op på skulderen. ”Det er en Kevin Green. Min far købte den til mig i New York.”

”Den er pæn,” sagde Olivia, ikke helt sikker på, hvor godt den store lædertaske gik til den skinnende blå dynejakke.

”Sagde du Kevin Green?” Brendan bøjede sig frem og kiggede nærmere på tasken. Olivia undrede sig: *Hvornår var Brendan blevet interesseret i designer-tasker?*

”Ja,” sagde Charlotte og rynkede på næsen over at skulle svare ham.

”Så mangler der vist et ekstra *e* for enden af Greene i logoet.” Brendan rettede sig op og lagde en arm om Ivy.

”Hvad!” spruttede Charlotte, og Katie og Allison trådte nærmere for selv at se.

Katies chokerede gisp var alt, hvad Olivia behøvede for at vide, at tasken var en billig kopi. Charlotte trampede derfra, og hendes venner skyndte sig efter hende. ”I det mindste bliver jeg ikke forvekslet med en zombie,” råbte hun over skulderen.

”Dræber!” lo Ivy og gav Brendan et kæmpeknus.

”Wow, sikke en modebevidsthed, Brendan,” sagde Olivia. ”Hvor vidste du det der med *e*’et fra?”

Brendan trak på skulderne. ”Lillesøstre kan være brugbare. Bethany giver mig ugentlige lektioner i, hvad der er på mode.”

Sophia viftede med sit kamera. Det hvide smil lyste mod hendes mørke hud. ”Jeg fik det! Lige det øjeblik, hvor Charlotte selv opdagede det.”

”Din djævel,” sagde Ivy og fik Sophia til at vise hende det på kameraets lille skærm.

”Kom nu,” sagde Brendan. ”Jeg er sulten.”

”Fremad march til Den Saftige Bøf!” sagde Camilla med sin rumskibskaptajnsstemme.

”Fremad!” svarede de andre i kor.

Mens de gik, snakkede de om de julegaver, de havde fået af deres familier. Ingen andre havde været så heldige at få en næsten-Kevin Greene, men Olivia var vild med sine gnistrende pink ørevarmere, som hendes forældre havde fundet til hende i nøjagtig samme farve som hendes halstørklæde og handsker. De holdt hendes ører dejligt varme i kulden.

”Hvad har du givet Ivy, Brendan?” spurgte Camilla.

Brendan og Ivy udvekslede blikke.

Så sagde Ivy: ”Han gav mig et gavekort til biografen, et års abonnement på *Vamp Magazine* og et buskort.”

Det gik op for Olivia, at alt, hvad Brendan havde givet hende, var ting, der forudsatte en fast adresse i Franklin Grove. ”Hvor romantisk!”

”Et buskort er da ikke særligt romantisk,” udbrød Sophia.

”Jo, det er,” sagde Ivy og Brendan stilfærdigt til hinanden.

”Jamen, så smil til fotografen, for filan da, så man kan se det!” vrissede Sophia og kiggede på kameraets display. ”Den viser kun et faktor 10 smil.”

Ivy smilede bare, og for anden gang den dag ønskede Olivia, at hun ville få lige så meget held i kærlighed som sin søster.

”Jeg har aldrig hørt om et *Vamp Magazine*,” sagde Camilla, da de nåede enden af gaden.

Camilla vidste intet om vampyrerne i Franklin Grove, og det skulle hun heller ikke. Olivia var et af de få mennesker i verden, som kendte vampyrernes hemmelighed.

”Nu er vi der næsten,” kvadrede Olivia for at ændre på samtaleemnet.

”Og nu skal jeg bare have mig en mega ketchup-blødende luns af en burger,” udbrød Brendan. ”Med fritter.”

Men da de rundede hjørnet til cafeen, slog Ivy pludselig ud med armene. ”*Hvad er det?*”

Olivia kunne ikke se noget mærkeligt. Diskokuglerne hang som sædvanlig i kødkroge i cafeens vindue, og det sædvanlige menuskilt stod udenfor og pralede med byens billigste burger. ”Øh ... det er Den Saftige Bøf?”

”Nej,” sagde Ivy og så bleg...ere ud end sædvanlig. ”Nej, det er ej. Se!” Hun pegede op mod skiltet over døren.

Sophia og Brendan gispede. Og så så Olivia det også: Ikke alene var cafeen fuldkommen tom, men på neonskiltet stod der ikke længere *Den Saftige Bøf*, men *Den Lystige Kok*.

”Hvad sker der lige med bogstaverne i dag?” sagde Brendan. ”Først manglede der et *e*, og nu det her!”

Det er ikke et godt tegn, tænkte Olivia. Var det blevet en hel normal cafe? Og hvis det var, hvor skulle vampyrerne så spise fremover? Eller havde nogen afsløret deres hemmelighed?

Camilla lavede et lille hop, så hendes blonde krøller dansede op og ned. ”Jeg ved det! Vi er trådt ind i en parallelverden, og de rumvæsener, som har skabt den, har bare misforstået et par småting.”

Camilla var en meget stor science fiction-fan.

Olivia kunne ikke finde ud af, hvad der var værst: en invasion af rumvæsener, eller at hemmeligheden om vampyrernes eksistens blev afsløret. Hun var et af de få mennesker, som kendte til den store hemmelighed og havde svoret aldrig at bryde Nattens Love. Den allerførste lyd: *Fortæl aldrig om vampyrerne til nogen. ALDRIG!*

Ivy skyndte sig hen mod cafeen. De andre fulgte hende tæt.

Hun stoppede ved cafeens dør og læste et opslag, der forklarede, at Den Saftige Bøf ville være lukket en uge.

”Hrmf!” sagde Ivy. ”Jeg har lyst til at spidde en eller anden.”

Camilla var stadigvæk mistænksom. ”Men hvorfor har de ændret navnet?”

Pludselig hørte de en rumlende støj. De fem venner lyttede og krøb sammen på trappetrinet til cafeen. Den kolde vind piskede Olivias hår mod hendes ansigt. Støjen kom fra en motor. En kæmpestor motor ... eller måske flere af dem?

En hel strøm af lastbiler rullede ned gennem gaden mod dem. *Harker Film* stod der med store bogstaver på lastbilerne.

”Det er ikke rumvæsener,” sagde en tydeligt skuffet Camilla.

”Nej,” sagde Sophia med skinnende øjne, da lastbilerne drejede ind på cafeens parkeringsplads. ”Det er Hollywood!”

”Den Saftige Bøf må være blevet til en filmkulisse. *Nederen!*” sagde Olivia.

”Jamen, hvad med min burger?” sukkede Brendan.

Ivy gav ham en trøstekrammer, mens lastbilerne kørte ind og dannede en stor rektangel på parkeringspladsen. Luften genlød af larm fra metal mod beton, mens kraftige mænd i store sweatre sænkede lastbilernes ramper og halede vogne ud fyldt med højtalere, enorme lamper og stativer med kostumer.

Et par mænd begyndte at sætte en afspærring af stribede plastikplanker op langs fortovet.

”Franklin Grove. Hvem i alverden har nogensinde hørt om det?”

”Ikke mig,” mumlede hans arbejdskammerat. ”Her er ikke engang en kaffebar.”

”Lad os håbe, at Hollywood ikke viser sig at være lige så snobbet som Charlotte Brown,” sagde Ivy.

Til sidst ankom en række store campere. Ud fra størrelsen og guldstjernerne på dørene gættede Olivia på, at det måtte være stjernernes private vogne. Forbipasserende var standset op for at se, hvad der skete.

”Hvad mon det er for en film, de skal indspille?” Sophia var stakåndet af spænding.

”Og hvem skal spille hovedrollerne?” tilføjede Olivia. Hun elskede Hollywood-sladder. Det sidste nummer af *Ugens kendisser* lå altid på hendes natbord.

En kæmpestor, skaldet mand med solbriller og svulmende overarme var kommet gående imod dem, mens de snakkede. Han havde øring i det ene øre, og hen over jakken stod der *Harker film*, og der sad et navneskilt. *Jerome* stod der.

”Velkommen til Franklin Grove,” sagde Olivia med et stort smil.

Det gav et sæt i ham, og han sænkede solbrillerne for at kigge på dem. ”Tak,” sagde han med dyb stemme. ”Men jeg er bange for, at jeg må bede jer om at forlade området.”

”Javel,” peb Camilla og lignede Guldlok foran den største bjørn.

”Før vi går, vil du så ikke fortælle os, hvad det er for en film?” spurgte Olivia.

”Det må jeg egentlig ikke,” sagde Jerome, ”men fordi I er så venlige, så kan jeg fortælle jer en lille hemmelighed. Hvis I venter lige uden for den tredje bom i afspærringen, så kommer stjernen om cirka fem minutter.”

Olivia strålede. ”Tusind tak!”

Jerome blinkede til dem og råbte så efter en af arbejdsmændene: ”Hallo, hvad har du lige gang i med de lamper der?”

”Det betaler sig altid at være venlig,” sagde Olivia til Ivy, mens de gik hen mod bommen.

De fem venner skyndte sig hen til en tom plet foran den voksende mængde af tilskuere. Blandt tilskuerne var tjenerne fra Den Saftige Bøf, selvom de egentlig havde fri, frisørerne fra salonen på den modsatte side af gaden og endda kunder med curlers i håret. Alle forsøgte at få et glimt af, hvad der skete. Og alle kværnede om, hvem der mon var stjernen i filmen.

En firhjulstrækker med tonede ruder ankom og rullede hen foran den plastikbom, som Jerome var i færd med at fjerne. Olivia kunne mærke presset fra mængden bag sig og blev skubbet ind mod afspærringen.

Sophia tog det ene billede efter det andet med kameraet, og selv Ivy strakte hals for at se. Bagdøren blev åbnet, og et par slidte, brune cowboystøvler viste sig. Kort efter fulgte et par falmede jeans og så et velkendt, blændende smil.

Olivias hjerte hoppede som en pompon. Hendes kinder begyndte at gløde, og hun kunne ikke bevæge sig.

”Olivia,” sagde Ivy. ”Er du okay?”

Olivia måtte minde sig selv om at trække vejret. ”Det er løgn,” sagde hun og greb fat i sin søsters arm. ”Det er ham!”

